

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๔ - ๒๑/๒๕๕๔

เรื่องพิจารณาที่ ๗/๒๕๕๑, ที่ ๘/๒๕๕๑

ที่ ๑๐/๒๕๕๑, ที่ ๑๓/๒๕๕๑

ที่ ๒๖/๒๕๕๑, ที่ ๓๑/๒๕๕๑

ที่ ๖๔/๒๕๕๑, ที่ ๒/๒๕๕๒

ที่ ๗/๒๕๕๒, ที่ ๘/๒๕๕๒

ที่ ๑๖/๒๕๕๒, ที่ ๑๘/๒๕๕๒

ที่ ๑๙/๒๕๕๒, ที่ ๓๖/๒๕๕๒

ที่ ๖/๒๕๕๓, ที่ ๑๑/๒๕๕๓

ที่ ๑๘/๒๕๕๓ และที่ ๕๐/๒๕๕๓

วันที่ ๘ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๔

เรื่อง พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ ถึงมาตรา ๘๒
ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒ มาตรา ๓
มาตรา ๔ มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙
มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ มาตรา ๕๘ มาตรา ๗๕ มาตรา ๘๑
มาตรา ๘๔ (๑) (๒) (๕) มาตรา ๑๙๗ มาตรา ๑๙๘ มาตรา ๒๑๑ และมาตรา ๒๑๘
หรือไม่

ศาลยุติธรรมส่งคำโต้แย้งของคู่ความ รวม ๑๘ คำร้อง เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย
ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้อง ทั้งสืบแปรคำร้องนี้ไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง หรือไม่ เห็นว่า ประเด็นตามคำร้องสืบแปรคำร้องมีประเด็นโต้แย้งว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ ถึงมาตรา ๘๒ ขัดหรือแย้ง ต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๘ มาตรา ๔๙ มาตรา ๖๐ มาตรา ๖๒ มาตรา ๗๕ มาตรา ๘๗ มาตรา ๘๘ มาตรา ๒๓๓ มาตรา ๒๓๔ มาตรา ๒๓๕ มาตรา ๒๔๙ มาตรา ๒๖๔ มาตรา ๒๗๑ และขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ มาตรา ๕๘ มาตรา ๗๕ มาตรา ๘๑ มาตรา ๘๔ (๑) (๒) (๕) มาตรา ๑๙๗ มาตรา ๑๙๘ มาตรา ๒๑๑ และมาตรา ๒๑๘ หรือไม่ และยังมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับบทบัญญัตินี้มาก่อน กรณีจึงต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง ประกอบข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๑๗ (๑๓) ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีคำสั่งรับคำร้องทั้งสืบแปรคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย โดยให้รวมพิจารณาและมีคำวินิจฉัยไปในคราวเดียวกัน เพื่อความสะดวกในการดำเนินกระบวนการพิจารณา ของศาล และเนื่องจากประเด็นบางคำร้องคู่ความโต้แย้งว่า ขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ฉบับพุทธศักราช ๒๕๔๐ ซึ่งในขณะนั้นรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ได้มีการประกาศใช้แล้ว จึงมีคำสั่งไม่รับวินิจฉัยเฉพาะประเด็นในส่วนที่ขอให้พิจารณาวินิจฉัยว่า บทบัญญัติแห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ ขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติของ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบทั้งสืบแปรคำร้อง สรุปได้ ดังนี้

คำร้องที่หนึ่ง (เรื่องพิจารณาที่ ๗/๒๕๕๑) บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย เป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง บริษัท สุขศรีสมบูรณ์ จำกัด เป็นจำเลย ในฐานะความผิด ขับไล่ และเรียกค่าเสียหาย ต่อศาลแพ่ง โดยจำเลยโต้แย้งว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ ถึงมาตรา ๘๒ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๓ มาตรา ๖ มาตรา ๒๓๓ มาตรา ๒๓๔ มาตรา ๒๓๕ มาตรา ๒๔๙ มาตรา ๒๖๔ และมาตรา ๒๗๑ และรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓ มาตรา ๖ มาตรา ๑๙๗ มาตรา ๑๙๘

และมาตรา ๒๑๑ ด้วยเหตุผลว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ ถึงมาตรา ๘๒ เป็นบทบัญญัติที่ให้โจทก์ (บสท.) มีอำนาจบังคับจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันของลูกหนี้ที่โจทก์รับโอนนี้มาจากสถาบันการเงินที่เป็นเจ้าหนี้เดิมมาบริหารเพื่อบังคับชำระหนี้ ซึ่งโจทก์มีอำนาจบังคับคดีได้โดยไม่ต้องฟ้องคดีแพ่งต่อศาลยุติธรรม และหากมีผู้คัดค้านการบังคับจำหน่ายทรัพย์สิน คณะกรรมการบริหารของโจทก์ก็มีอำนาจชี้ขาดให้จำหน่ายทรัพย์สิน หรือยุติการจำหน่ายทรัพย์สิน ซึ่งเป็นการก้าวล่วงอำนาจตุลาการตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๑๙๗ มาตรา ๑๙๘ และมาตรา ๒๑๑ ที่กำหนดให้การพิจารณาพิพากษาอรรถคดีอยู่ในอำนาจของศาลยุติธรรม และขัดต่อหลักการสำคัญของอำนาจอธิปไตย

ศาลแพ่งพิเคราะห์แล้วให้ส่งคำโต้แย้งของจำเลยเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยในประเด็นว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ ถึงมาตรา ๘๒ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓ มาตรา ๖ มาตรา ๒๓๓ มาตรา ๒๓๔ มาตรา ๒๓๕ มาตรา ๒๔๙ มาตรา ๒๖๔ มาตรา ๒๗๑ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓ มาตรา ๖ มาตรา ๑๙๗ มาตรา ๑๙๘ และมาตรา ๒๑๑ หรือไม่

คำร้องที่สอง (เรื่องพิจารณาที่ ๘/๒๕๕๑) นายพลสวัสดิ์ พันธนิกุล หรือเตชะรุ่งไพศาล กับพวก รวม ๒ คน เป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย เป็นจำเลย ในฐานความผิดเพิกถอนคำสั่งทางปกครอง และความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ ต่อศาลจังหวัดอุบลราชธานี โดยโจทก์โต้แย้งว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ มาตรา ๗๖ มาตรา ๘๐ และมาตรา ๘๒ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๘ มาตรา ๔๘ มาตรา ๔๙ มาตรา ๖๒ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๘ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ และมาตรา ๑๙๗ ด้วยเหตุผลว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ มาตรา ๗๖ และมาตรา ๘๐ ให้อำนาจจำเลยเป็นผู้กำหนดจำนวนหนี้ของลูกหนี้ โดยหนี้้นั้นอาจไม่ชอบด้วยกฎหมาย รวมทั้งให้อำนาจในการจำหน่ายทรัพย์สินโดยการขายทอดตลาดหรือรับโอนทรัพย์สินนั้นเป็นของจำเลย เป็นการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๘

นอกจากนี้บทบัญญัติดังกล่าวยังขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๔๙ เนื่องจากจำเลยมีอำนาจกำหนดราคาขั้นต่ำของทรัพย์สินของโจทก์ เพื่อทำการประมูลขายทอดตลาด และออกคำสั่งให้จำเลยเป็นผู้รับโอนทรัพย์สินจากการขายทอดตลาด การใช้อำนาจอนุมัติโอนทรัพย์สินของโจทก์ให้แก่จำเลย ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐที่ใช้อำนาจปกครอง สั่งการฝ่ายเดียว ทำให้กรรมสิทธิ์ของโจทก์ในทรัพย์สินระงับไปโดยโจทก์ไม่ได้ค่าทดแทน และการที่จำเลย โอนทรัพย์สินของโจทก์โดยโจทก์ไม่ได้เป็นหนี้จำเลย และจำเลยไม่ได้กำหนดค่าทดแทนให้แก่โจทก์เป็น การเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ของโจทก์โดยไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔๙ การที่จำเลยมีอำนาจกำหนดจำนวนหนี้ของลูกหนี้ตามมาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ และรับโอนทรัพย์สินโดยเป็นผู้กำหนดราคาที่จะพึงได้รับจากการขายทอดตลาดแทนการจำหน่ายเอง และไม่จ่ายค่าทดแทนแก่โจทก์ โดยอาศัยอำนาจตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๗๖ เป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๔๙ ประกอบกับการที่จำเลย มีอำนาจรับโอนทรัพย์สินไว้เป็นกรรมสิทธิ์ของจำเลย โดยไม่มี สัญญาซื้อขายและไม่มีเหตุเวนคืน เพื่อประโยชน์สาธารณะและจ่ายค่าทดแทน เป็นการใช้อำนาจวินิจฉัย ชี้ขาดข้อพิพาทระหว่างจำเลยและลูกหนี้ และพิพากษาคดีโดยอำนาจตุลาการ จึงขัดหรือแย้งต่อ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗๑

ศาลจังหวัดอุบลราชธานีพิเคราะห์แล้วให้ส่งคำโต้แย้งของโจทก์เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ในประเด็นว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ มาตรา ๗๖ มาตรา ๘๐ และมาตรา ๘๒ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๘ มาตรา ๔๘ มาตรา ๔๙ มาตรา ๖๒ มาตรา ๒๓๓ มาตรา ๒๗๑ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๘ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ และมาตรา ๑๙๗ หรือไม่

คำร้องที่สาม (เรื่องพิจารณาที่ ๑๐/๒๕๕๑) บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย เป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง บริษัท อินเตอร์ ซิสเต็มส์ (ประเทศไทย) จำกัด เป็นจำเลย ในฐานะความผิด ชับไล่ และเรียกค่าเสียหาย ต่อศาลแพ่ง โดยจำเลยโต้แย้งว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๖ มาตรา ๗๗ และมาตรา ๘๒ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๔๘ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

มาตรา ๒๙ และมาตรา ๔๑ ด้วยเหตุผลว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๖ จำกัดสิทธิของลูกหนี้เกินจำเป็นและกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิอัน ทั้งยังเป็น การละเมิดสิทธิของลูกหนี้ในทรัพย์สิน อันเป็นการขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๔๘ และขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๔๑ ส่วนพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๗ เป็นการจำกัดสิทธิของลูกหนี้เกินจำเป็นและกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิ เพราะการกำหนดให้ประกาศการจำหน่ายทรัพย์สินในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ไม่เป็นที่แพร่หลาย มีเพียงบุคคลที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานเท่านั้นที่รู้ และเวลาที่ประกาศก็น้อยเกินควร ลูกหนี้ไม่อาจทราบถึง การจำหน่ายทรัพย์สินตามมาตรา ๗๖ ได้ การถือว่า การประกาศดังกล่าวเป็นการบอกกล่าวการโอนทรัพย์สิน แก่ลูกหนี้ ผู้จ้างเอง ผู้ค้าประกัน และบุคคล ซึ่งมีส่วนได้เสียในทรัพย์สิน จึงเป็นการขัดหรือแย้งต่อ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๙

ศาลแพ่งพิเคราะห์แล้วให้ส่งคำโต้แย้งของจำเลยเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาในประเด็นว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๖ มาตรา ๗๗ และมาตรา ๘๒ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๔๑ หรือไม่

คำร้องที่สี่ (เรื่องพิจารณาที่ ๑๓/๒๕๕๑) บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย เป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง นายสุชาติ แสงทอง เป็นจำเลย ในฐานะความผิด ชักไล่ และเรียกค่าเสียหาย ต่อศาลจังหวัดชลบุรี โดยจำเลย โต้แย้งว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๖ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๖ และมาตรา ๒๓๓ และขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ และมาตรา ๒๑๘ ด้วยเหตุผลว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ ที่บัญญัติให้ในกรณีที่ บสท. ประสงค์จะบังคับจำนองหรือบังคับจำนำกับทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน สำหรับสินทรัพย์ด้อยคุณภาพ ให้ บสท. มีหนังสือบอกกล่าวให้ลูกหนี้และผู้จ้างหรือผู้จำหน่ายชำระหนี้ ภายในเวลาหนึ่งเดือน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือบอกกล่าว โดยจะต้องระบุด้วยว่าหากบุคคลดังกล่าว ไม่ปฏิบัติตามชำระหนี้ภายในระยะเวลาที่กำหนด บสท. จะบังคับชำระหนี้ในสินทรัพย์ด้อยคุณภาพ

ตามบทบัญญัติแห่งพระราชกำหนดนี้ และมาตรา ๗๖ ที่บัญญัติให้ในการจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันให้ บสท. ดำเนินการ โดยวิธีการขายทอดตลาด แต่ถ้า บสท. เห็นว่า การจำหน่ายโดยวิธีอื่นจะเป็นประโยชน์กับ บสท. และลูกหนี้มากกว่า ก็ให้จำหน่ายโดยวิธีอื่นได้ หรือจะรับโอนทรัพย์สินนั้นไว้ในราคาไม่น้อยกว่าราคาที่จะพึงได้รับจากการขายทอดตลาดแทนการจำหน่ายก็ได้ เป็นบทบัญญัติที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๖ และมาตรา ๒๓๓ และขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๘

ศาลจังหวัดชลบุรีพิเคราะห์แล้วให้ส่งคำโต้แย้งของจำเลยเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาในประเด็นว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๖ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๘ หรือไม่

คำร้องที่ห้า (เรื่องพิจารณาที่ ๒๖/๒๕๕๑) บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย เป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง นายสรศักดิ์ ตั้งทวีสิน หรือตั้งบัณฑิต เป็นจำเลย ในฐานะความผิด ขับไล่ และเรียกค่าเสียหายต่อศาลจังหวัดอุบลราชธานี โดยจำเลยโต้แย้งว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๖ กับมาตรา ๘๒ ประกอบมาตรา ๑๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๖ มาตรา ๔๘ มาตรา ๖๐ มาตรา ๖๒ และมาตรา ๒๗๑ และขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ มาตรา ๔๑ มาตรา ๕๘ มาตรา ๖๐ มาตรา ๒๑๘ และมาตรา ๒๒๓ ด้วยเหตุผลว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๑๑ ไม่ให้นำกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครองมาใช้บังคับแก่การดำเนินการเกี่ยวกับการบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพของ บสท. โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการออกระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง คำวินิจฉัย การอนุญาต และการกระทำอื่นใดของคณะกรรมการและคณะกรรมการบริหาร อันเกี่ยวกับการบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพ ซึ่งคำสั่งหรือคำวินิจฉัยนั้นมีผลเท่ากับเป็นคำพิพากษาชี้ขาดคดีของศาล มาตรา ๘๒ ห้ามการเพิกถอนการจำหน่ายทรัพย์สินตามวิธีการที่กำหนดไว้ในมาตรา ๗๖ อันเป็นการให้คณะกรรมการบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยมีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดข้อโต้แย้ง ซึ่งมีผลเท่ากับพระราชกำหนดฉบับนี้ตั้งคณะบุคคลที่มีศาลให้มีอำนาจพิจารณาพิพากษาอรรถคดีแยกไปจากอำนาจของศาลจึงเป็นการขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

ศาลจังหวัดอุบลราชธานีพิเคราะห์แล้วให้ส่งคำโต้แย้งของจำเลยเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยในประเด็นว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔

และมาตรา ๗๖ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๖๐ (รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๕๘) หรือไม่

คำร้องที่หก (เรื่องพิจารณาที่ ๓๑/๒๕๕๑) บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย เป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง บริษัท ปูนขาวเคมีอุตสาหกรรม จำกัด เป็นจำเลย ในฐานะความผิด ชักใบ และเรียกค่าเสียหาย ต่อศาลจังหวัดลพบุรี โดยจำเลยโต้แย้งว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๖ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๑๙๗ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง ด้วยเหตุผลว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๖ เป็นบทบัญญัติที่จำกัดสิทธิเสรีภาพของจำเลย เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม และจำกัดอำนาจของ ศาลยุติธรรม

ศาลจังหวัดลพบุรีพิเคราะห์แล้วให้ส่งคำโต้แย้งของจำเลยเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ในประเด็นว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๖ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๑๙๗ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง หรือไม่

คำร้องที่เจ็ด (เรื่องพิจารณาที่ ๖๔/๒๕๕๑) บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย เป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง นางศรินยาหรือกันดินันท์ ชาตีสวรรณหรือบุราณรัตน์ เป็นจำเลย ในฐานะความผิด ชักใบ และเรียกค่าเสียหาย ต่อศาลจังหวัดระยอง โดยจำเลยโต้แย้งว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๖ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ มาตรา ๑๙๗ และมาตรา ๒๑๑ ด้วยเหตุผลว่า การบังคับจำหน่ายขายทอดตลาด โจทก์ได้รับประโยชน์ฝ่ายเดียว กล่าวคือ หากมีการจำหน่ายทรัพย์สินอันเป็นหลักประกันโดยวิธี ขายทอดตลาดจะสามารถขายได้ในราคาที่จะเป็นประโยชน์แก่ลูกหนี้ บทบัญญัติแห่งพระราชกำหนด บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ ทั้งสองมาตราให้อำนาจ บสท. พิจารณาและตัดสินใจว่าจะดำเนินการอย่างไรโดยหนึ่งโดยไม่ได้ให้อำนาจของศาลยุติธรรมในการพิจารณาและพิพากษาอรรถคดี

ศาลจังหวัดระยองพิเคราะห์แล้วให้ส่งคำโต้แย้งของจำเลยเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ในประเด็นว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๖

ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ มาตรา ๑๙๗ และมาตรา ๒๑๑ หรือไม่

คำร้องที่แปด (เรื่องพิจารณาที่ ๒/๒๕๕๒) บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย เป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง บริษัท ปากช่องโฮสแลนด์ คันทรีคลับ จำกัด เป็นจำเลย ในฐานความผิด ขับไล่ และเรียกค่าเสียหาย ต่อศาลจังหวัดสีกี้ว โดยจำเลยโต้แย้งว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๖ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๔๑ ด้วยเหตุผลว่า การที่โจทก์รับโอนที่ดินพิพาทไว้แทนการจำหน่ายโดยที่จำเลยมิได้ยินยอม เป็นกรณีที่โจทก์ใช้อำนาจตามกฎหมายโดยไม่ได้คำนึงถึงสิทธิในทรัพย์สินของจำเลย ซึ่งได้รับความคุ้มครอง โดยการจำกัดสิทธิในทรัพย์สินของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ เว้นแต่อาศัยอำนาจ ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้ และเท่าที่จำเป็น และจะ กระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิมิได้

ศาลจังหวัดสีกี้วพิเคราะห์แล้วให้ส่งคำโต้แย้งของจำเลยเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

คำร้องที่เก้า (เรื่องพิจารณาที่ ๗/๒๕๕๒) บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย เป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง บริษัท กรุงเทพ ฯ วนิชซาเท็กซ์ไทล์ จำกัด เป็นจำเลย ในฐานความผิด ขับไล่ และเรียกค่าเสียหาย ต่อศาลจังหวัดสมุทรปราการ โดยจำเลยโต้แย้งว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ และมาตรา ๗๖ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๐ มาตรา ๗๕ มาตรา ๘๗ มาตรา ๘๘ และมาตรา ๒๓๓ และขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๐ (๑) มาตรา ๗๕ มาตรา ๘๑ (๒) มาตรา ๘๔ (๑) (๒) (๕) และมาตรา ๑๙๗ ด้วยเหตุผลว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ และมาตรา ๑๙๗ กำหนดให้มีรัฐสภา คณะรัฐมนตรี และศาล เพื่อถ่วงดุลอำนาจ ทำให้เกิดความชอบธรรม การพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเป็นอำนาจของศาล การที่พระราชกำหนด บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ และมาตรา ๗๖ ให้โจทก์ ดำเนินการจำหน่ายทรัพย์สินอันเป็นหลักประกันและรับโอนทรัพย์สินไว้เองโดยไม่ต้องฟ้องคดีต่อศาล จึงเป็นการรวบอำนาจเบ็ดเสร็จ สามารถวินิจฉัยได้ตามประเพณีการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมี พระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗

มาตรา ๔ กำหนดให้ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครอง และมาตรา ๓๐ กำหนดให้บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมาย และได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน การที่พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ และมาตรา ๗๖ ให้อำนาจโจทก์ดำเนินการจำหน่ายทรัพย์สินอันเป็นหลักประกันและรับโอนทรัพย์สินไว้เองโดยไม่ต้องฟ้องคดีต่อศาล จึงเป็นการไม่คุ้มครองความเสมอภาคของบุคคล ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และไม่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน

มาตรา ๒๖ กำหนดให้การใช้อำนาจโดยองค์กรของรัฐทุกองค์กร ต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพ การที่พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ และมาตรา ๗๖ ให้โจทก์จำหน่ายทรัพย์สินอันเป็นหลักประกันและรับโอนทรัพย์สินไว้ โดยไม่เปิดเผยหลักฐานการเป็นหนี้ที่แท้จริงและบังคับได้ตามกฎหมายให้จำเลยทราบ จึงเอื้ออำนาจให้โจทก์ในฐานะองค์กรของรัฐใช้อำนาจโดยไม่คำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพของจำเลย

มาตรา ๔๐ (๑) กำหนดให้บุคคลย่อมมีสิทธิเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมได้โดยง่าย สะดวก รวดเร็ว และทั่วถึง การที่พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ และมาตรา ๗๖ ให้อำนาจโจทก์จำหน่ายทรัพย์สินอันเป็นหลักประกันและรับโอนทรัพย์สินไว้ โดยไม่ต้องฟ้องคดีต่อศาล จึงทำให้จำเลยไม่มีสิทธินำข้อโต้แย้งหรือข้อต่อสู้เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมได้

มาตรา ๗๕ กำหนดให้รัฐดำเนินการตามมาตรา ๘๑ (๒) และมาตรา ๘๔ (๑) (๒) (๕) ในการตรากฎหมายและกำหนดนโยบายในการบริหารราชการแผ่นดิน แต่การที่พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ และมาตรา ๗๖ ให้อำนาจโจทก์จำหน่ายทรัพย์สินอันเป็นหลักประกันและรับโอนทรัพย์สินไว้ โดยปิดบังหลักฐานการเป็นหนี้ที่แท้จริงและบังคับได้ตามกฎหมาย จึงเป็นการล่วงละเมิดจำเลย ซึ่งจำเลยควรจะได้รับ ความคุ้มครองสิทธิ และได้รับความยุติธรรมจากโจทก์ซึ่งเป็นองค์กรของรัฐ

มาตรา ๘๔ (๑) กำหนดให้รัฐสนับสนุนระบบเศรษฐกิจแบบเสรีนิยมและเป็นธรรมโดยอาศัยกลไกตลาด โดยต้องยกเลิกและละเว้นการตรากฎหมายและกฎเกณฑ์ที่ควบคุมธุรกิจซึ่งมีบทบาทปฏิบัติที่ไม่สอดคล้องกับความจำเป็นทางเศรษฐกิจ มาตรา ๘๔ (๒) รัฐต้องสนับสนุนให้มีการใช้หลักคุณธรรม จริยธรรม และหลักธรรมาภิบาล ควบคู่กับการประกอบกิจการ และมาตรา ๘๔ (๕) รัฐต้องกำกับให้การประกอบกิจการมีการแข่งขันอย่างเสรีและเป็นธรรม ป้องกันการผูกขาดตัดตอนไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม การที่พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๗๖ ให้อำนาจโจทก์

ในการรับโอนทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันและกำหนดราคาได้เอง โดยไม่เปิดโอกาสให้ผู้ซื้อประมูลแข่งขัน ทำให้ได้รับความเสียหาย บทบัญญัติดังกล่าวจึงเป็นกฎหมายที่ไม่สนับสนุนระบบเศรษฐกิจแบบเสรี และเป็นธรรมโดยอาศัยกลไกตลาด ไม่สนับสนุนให้มีการใช้หลักคุณธรรม จริยธรรม และหลักธรรมาภิบาล ควบคู่กับการประกอบกิจการ ทั้งยังเป็นการผูกขาดในอำนาจของโจทก์ และไม่เปิดโอกาสให้มีการแข่งขัน อย่างเป็นธรรม

ศาลจังหวัดสมุทรปราการพิเคราะห์แล้วให้ส่งคำโต้แย้งของจำเลยให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัย

คำร้องที่สิบ (เรื่องพิจารณาที่ ๘/๒๕๕๒) บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย เป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง นายสมควร สมประทีกุล เป็นจำเลย ในฐานะความผิด ขับไล่ และเรียกค่าเสียหาย ต่อศาลจังหวัดสมุทรปราการ โดยจำเลยโต้แย้งว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๖ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ ด้วยเหตุผลว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ กำหนดว่า การใช้สิทธิและเสรีภาพในเรื่องใด มีกฎหมายบัญญัติ กำหนดรายละเอียดแห่ง การใช้สิทธิและเสรีภาพตามที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้แล้ว ให้การใช้สิทธิและเสรีภาพในเรื่องนั้นเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ และการจำกัดสิทธิและเสรีภาพ ของบุคคลที่ รัฐธรรมนูญรับรองไว้ จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่ รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้ การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ฯลฯ จะกระทำมิได้ ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวมีผลผูกพันรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล รวมทั้งองค์กรตามรัฐธรรมนูญและหน่วยงานของรัฐโดยตรงในการตรากฎหมาย การใช้บังคับกฎหมาย และการตีความกฎหมายทั้งปวง เนื่องจากการได้มาหรือการโอนกรรมสิทธิ์ ในอสังหาริมทรัพย์ การจ้างงาน การบังคับจ้างงาน และการขายทอดตลาดทรัพย์สินนั้น มีประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์บัญญัติไว้ ซึ่งเป็นกฎหมายระดับพระราชบัญญัติที่ออกโดยสภาผู้แทนราษฎรอยู่แล้ว การที่คณะรัฐมนตรีตราพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ จึงขัดต่อประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐

ศาลจังหวัดสมุทรปราการพิเคราะห์แล้วให้ส่งคำโต้แย้งของจำเลยเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

คำร้องที่สิบเอ็ด (เรื่องพิจารณาที่ ๑๖/๒๕๕๒) บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย เป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง นายณัฐพัชร์ ทิพานันสันติภพ หรือธีรวัฒน์ ลิมปนาราร เป็นจำเลย ในฐานะความผิดละเมิด ขับไล่ และเรียกค่าเสียหาย ต่อศาลแพ่งธนบุรี โดยจำเลยโต้แย้งว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๖ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔๑ ด้วยเหตุผลว่า การที่โจทก์รับโอนที่ดินพิพาทไว้แทนการจำหน่าย โดยจำเลยมิได้ยินยอม และการโอนสิทธิในที่ดินดังกล่าวไม่ได้ก่อประโยชน์กับโจทก์และจำเลยมากกว่าการบังคับจำนอง จึงเป็นกรณีที่ โจทก์ใช้อำนาจตามกฎหมายโดยไม่ได้คำนึงถึงสิทธิในทรัพย์สินของจำเลยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔๑ ที่รับรองไว้โดยชัดแจ้ง และการจำกัดสิทธิในทรัพย์สินของบุคคลที่ รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ เว้นแต่อาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่ รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้ และเท่าที่จำเป็นและจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้

ศาลแพ่งธนบุรีพิเคราะห์แล้วให้ส่งคำโต้แย้งของจำเลยเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ในประเด็นว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๖ ขัดหรือแย้งต่อ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔๑ หรือไม่

คำร้องที่สิบสอง (เรื่องพิจารณาที่ ๑๘/๒๕๕๒) บริหารสินทรัพย์ไทย เป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง นายสมศักดิ์ อัจฉรานูวัฒน์ ที่ ๑ กับพวก รวม ๓ คน เป็นจำเลย ในฐานะความผิดขับไล่ และเรียกค่าเสียหาย ต่อศาลจังหวัดสมุทรสาคร โดยจำเลยโต้แย้งว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๖ และมาตรา ๗๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔๐ ด้วยเหตุผลว่า การบังคับโอนที่ดินที่พิพาทเป็นการบังคับเอาทรัพย์สินของเอกชนไปเป็นของรัฐ โดยไม่ผ่านกระบวนการยุติธรรมทางศาล หรือการเวนคืนตามกฎหมาย เป็นการละเมิดสิทธิเสรีภาพที่ รัฐธรรมนูญรับรองไว้

ศาลจังหวัดสมุทรสาครพิเคราะห์แล้วให้ส่งคำโต้แย้งของจำเลยเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ในประเด็นว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๖ และมาตรา ๗๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔๐ หรือไม่

คำร้องที่สิบสาม และคำร้องที่สิบสี่ (เรื่องพิจารณาที่ ๑๙/๒๕๕๒ และเรื่องพิจารณาที่ ๖/๒๕๕๓) บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย เป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง นางจินตนา สุวรรณรัตน์ เป็นจำเลย ในฐานะความผิดซ้ำได้ และเรียกค่าเสียหาย ต่อศาลจังหวัดนนทบุรี โดยจำเลยโต้แย้งว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๖ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔ ประกอบมาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๖ มาตรา ๔๐ (๑) (๒) (๓) มาตรา ๘๑ (๑) (๒) (๓) และมาตรา ๑๙๗ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง ด้วยเหตุผลว่า การบังคับจำนอง ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๗๒๘ ซึ่งบัญญัติว่า การบังคับทรัพย์จำนอง ต้องดำเนินการ ตามเงื่อนไขและระยะเวลาที่กฎหมายบัญญัติ ซึ่งได้รับการคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔ แต่ในการรับโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินพิพาท โจทก์มิได้ดำเนินการใช้สิทธิ เรียกร้องต่อศาลในการบังคับจำนองตามที่กฎหมายบัญญัติ แต่โจทก์อ้างว่ามีสิทธิตามพระราชกำหนด บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๖ การกระทำของโจทก์เป็น การจำกัดสิทธิของจำเลย และไม่ปฏิบัติตามหลักนิติธรรมและกฎหมาย

การขายทอดตลาดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ภาค ๔ ได้กำหนดวิธีการ และเงื่อนไขในการขายทอดตลาด รวมทั้งอำนาจหน้าที่ในการขายทอดตลาดของเจ้าพนักงานบังคับคดีไว้ แต่ปรากฏว่า โจทก์ดำเนินการขายทอดตลาดเอง โดยมีได้ให้เจ้าพนักงานบังคับคดีหรือบุคคลที่ศาล มีคำสั่งแต่งตั้งเป็นผู้ดำเนินการ การขายทอดตลาดของโจทก์จึงขัดต่อกฎหมาย โจทก์อ้างว่าเป็นการใช้อำนาจ ตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๖ จึงเป็น การจำกัดสิทธิของจำเลย และไม่ปฏิบัติตามหลักนิติธรรมและกฎหมาย

การบังคับคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งกำหนดว่า ผู้มีสิทธิในการบังคับคดีกับทรัพย์ ของลูกหนี้ จะต้องเป็นบุคคลที่เข้าสู่กระบวนการพิจารณาคดีของศาล แต่หากเป็นบุคคลภายนอกที่มีได้ เป็นคู่ความในคดีและมีได้ยื่นฟ้องต่อศาลแล้ว ก็ไม่อาจดำเนินการบังคับคดีกับทรัพย์ของลูกหนี้ได้ แต่ในการบังคับชำระหนี้ของโจทก์ โจทก์มิได้ดำเนินการตามที่กฎหมายบัญญัติ แต่โจทก์อ้างว่าอาศัย อำนาจตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๖ การกระทำของโจทก์เป็นการจำกัดสิทธิของจำเลย และไม่ปฏิบัติตามหลักนิติธรรมและกฎหมาย และต้อง ไม่กระทบถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ ความเสมอภาค และความยุติธรรมของชนชาวไทย ที่จะได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ

ศาลจังหวัดนนทบุรีพิเคราะห์แล้วให้ส่งคำโต้แย้งของจำเลยเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ในประเด็นว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๖ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔ ประกอบมาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๖ มาตรา ๔๐ (๑) (๒) (๓) มาตรา ๘๑ (๑) (๒) (๓) และมาตรา ๑๙๗ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง หรือไม่

คำร้องที่สิบห้า (เรื่องพิจารณาที่ ๓๖/๒๕๕๒) บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย เป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง บริษัท ทิพย์ช่าง จำกัด เป็นจำเลย ในฐานะความผิดข้อได้ และเรียกค่าเสียหาย ต่อศาลจังหวัดลำปาง โดยจำเลยโต้แย้งว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๖ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๔๐ และมาตรา ๘๑ ด้วยเหตุผลว่า การที่รัฐบาลออกพระราชกำหนดให้อำนาจ บสท. บังคับชำระหนี้ ในทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันสำหรับสินทรัพย์ด้วยคุณภาพโดยการรับโอนสินทรัพย์ไว้เองนั้น เป็นการ บังคับชำระหนี้โดยไม่ผ่านกระบวนการทางศาลยุติธรรม และการบังคับคดีไม่เป็นตามประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๐๙ การใช้อำนาจบังคับชำระหนี้ในทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันสำหรับ สินทรัพย์ด้วยคุณภาพของ บสท. โดยรับโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพของลูกหนี้ซึ่งได้รับผลกระทบ ทางด้านเศรษฐกิจเมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๐ จากสถาบันการเงินและบริษัทบริหารสินทรัพย์ในราคาต่ำมาก แต่บังคับชำระหนี้จากลูกหนี้ในราคาสูง เป็นการซ้ำเติมลูกหนี้

ศาลจังหวัดลำปางพิเคราะห์แล้วให้ส่งคำโต้แย้งของจำเลยเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ในประเด็นว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๖ ขัดหรือแย้งต่อ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๔๐ และมาตรา ๘๑ หรือไม่

คำร้องที่สิบหก (เรื่องพิจารณาที่ ๑๑/๒๕๕๓) บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย เป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง นางนภาศรี ไวศยะนันท์ เป็นจำเลย ในฐานะความผิดข้อได้ และเรียกค่าเสียหาย ต่อศาลอุทธรณ์ภาค ๑ โดยจำเลยโต้แย้งว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๖ ขัดหรือแย้งต่อ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๔๐ (๑) (๓) มาตรา ๘๑ (๑) (๒) (๓) และมาตรา ๑๙๗ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง ด้วยเหตุผลว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๖

เป็นบทบัญญัติที่ไม่เป็นไปตามกระบวนการของศาลยุติธรรมในการบังคับจำนองและขายทอดตลาด เนื่องจากกำหนดให้ บสท. สามารถรับโอนทรัพย์สินนั้นไว้ในราคาไม่น้อยกว่าราคาที่จะพึงได้รับจากการขายทอดตลาดแทนการจำหน่าย หรือบังคับทรัพย์สินจำนองเป็นของ บสท. ได้โดยไม่ฟ้องต่อศาลยุติธรรม และไม่มีการขายทอดตลาด ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๐๙ จึงเป็นการขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒ ที่มีเจตนารมณ์ให้การบังคับใช้กฎหมายและการตีความกฎหมายต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์ของคนส่วนใหญ่ตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข อีกทั้งการจำกัดสิทธิของลูกหนี้ในการบังคับทรัพย์สินจำนองโดยไม่ฟ้องศาลยุติธรรมและไม่ขายทอดตลาดก็เป็นการบังคับใช้กฎหมายที่ไม่คุ้มครองสิทธิเสรีภาพ ไม่เป็นไปตามหลักนิติธรรมตามมาตรา ๓ วรรคสอง ขัดหรือแย้งต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ที่ต้องได้รับความคุ้มครองตามมาตรา ๔ เป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพตามมาตรา ๒๖ การใช้บังคับกฎหมายและการตีความกฎหมายไม่เป็นไปตามมาตรา ๒๗ และทำให้จำเลยไม่สามารถใช้สิทธิทางศาลหรือยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้คดีในศาลได้ตามมาตรา ๒๘ ไม่ได้รับการคุ้มครองสิทธิในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมที่บุคคลย่อมมีสิทธิที่จะให้คดีของตนได้รับการพิจารณาอย่างถูกต้อง รวดเร็ว และเป็นธรรมตามมาตรา ๔๐ (๑) (๓) ไม่ได้รับการคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินตามมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง ขัดต่อแนวนโยบายด้านกฎหมายและการยุติธรรมที่กำหนดให้รัฐต้องดูแลให้มีการปฏิบัติ และบังคับการให้เป็นไปอย่างถูกต้อง รวดเร็ว เป็นธรรม และทั่วถึงตามมาตรา ๘๑ (๑) (๒) (๓) และขัดต่อหลักการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเป็นอำนาจของศาลยุติธรรมตามมาตรา ๑๙๗ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง

ศาลอุทธรณ์ ภาค ๑ พิเคราะห์แล้วให้ส่งคำโต้แย้งของจำเลยเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

คำร้องที่สิบเจ็ด (เรื่องพิจารณาที่ ๑๘/๒๕๕๓) บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย เป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง นายภูวิชช์ นิमितมงคล ที่ ๑ กับพวก ในฐานะความผิดขับไล่ และเรียกค่าเสียหาย ต่อศาลจังหวัดสระบุรี โดยจำเลยโต้แย้งว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๖ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๐ ด้วยเหตุผลว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ ให้อำนาจบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยยึดทรัพย์สินและขายทอดตลาดได้เช่นเดียวกับศาลยุติธรรมพิพากษายึดทรัพย์สินของลูกหนี้ โดยที่ลูกหนี้มิได้มีโอกาสโต้แย้งว่าหนี้ถูกต้องหรือไม่ จึงเป็นการที่องค์กรของรัฐใช้อำนาจอยู่เหนือกฎหมายโดยมิได้คำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพของประชาชน นอกจากนั้น

พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๖ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔๐ (๒) เนื่องจากบทบัญญัติแห่งพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ ดังกล่าวมิได้ให้โอกาสลูกหนี้ได้รับการพิจารณาอย่างเปิดเผยโดยศาลยุติธรรม และในการขายทอดตลาดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยใช้วิธีประกาศทางอินเทอร์เน็ตซึ่งไม่เป็นที่รับทราบของบุคคลทั่วไป เมื่อไม่มีผู้ได้สุ่ราคาบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยก็ครอบครองบังคับทรัพย์เป็นของตน

ศาลจังหวัดสระบุรีพิเคราะห์แล้วให้ส่งคำโต้แย้งของจำเลยเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยในประเด็นว่า พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๖ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๐ หรือไม่

คำร้องที่สิบแปด (เรื่องพิจารณาที่ ๕๐/๒๕๕๓) บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย เป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง ห้างหุ้นส่วนจำกัดโรงเลื่อยจักรสศกดิ์ โดย นายสศกดิ์ ตั้งทวีสิน หรือตั้งบัณฑิต เป็นจำเลย ในคดีล้มละลาย ต่อศาลล้มละลายกลาง โดยจำเลยโต้แย้งว่า พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๖ กับมาตรา ๘๒ ประกอบมาตรา ๑๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๖ มาตรา ๔๘ มาตรา ๖๐ มาตรา ๖๒ มาตรา ๒๗๑ และมาตรา ๒๓๓ และขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ มาตรา ๔๑ มาตรา ๕๘ มาตรา ๖๐ มาตรา ๑๙๗ และมาตรา ๒๑๘ ด้วยเหตุผลว่า พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๖ ให้สิทธิและอำนาจแก่โจทก์ ในการจำหน่ายทรัพย์สินโดยวิธีอื่นที่จะเป็นประโยชน์กับ บสท. และลูกหนี้มากกว่าหรือรับโอนทรัพย์สินนั้นไว้ในราคาไม่น้อยกว่าราคาที่จะพึงได้รับจากการขายทอดตลาดแทนการจำหน่ายก็ได้ นั้น ขัดต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ ที่ให้ความคุ้มครองสิทธิของบุคคลในทรัพย์สินตามมาตรา ๔๘ และให้บุคคลมีส่วนร่วมในกระบวนการพิจารณาของเจ้าหน้าที่รัฐ ในการปฏิบัติราชการทางปกครองอันมีผลหรืออาจกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของตนตามมาตรา ๕๘ โจทก์จึงไม่อาจจำหน่ายและโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ที่เป็นหลักประกันของจำเลย โดยอาศัยพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔

โจทก์อาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๖ โอนกรรมสิทธิ์ที่ดินและสิ่งปลูกสร้างที่เป็นหลักประกันไปเป็นของตน โดย บสท.

มีคำสั่งให้ทำการขายทอดตลาดโดยไม่แจ้งกำหนดวันที่ขายทอดตลาดแก่ลูกหนี้เพื่อรักษาสิทธิในทรัพย์สินตน นอกจากนั้นมาตรา ๘๒ ห้ามการเพิกถอนการจำหน่ายทรัพย์สินตามวิธีการที่กำหนดไว้ในมาตรา ๗๖ จึงเป็น บทบัญญัติที่ลิดรอนสิทธิในทรัพย์สินของบุคคลโดยอำนาจฝ่ายปกครอง แต่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗๑ ให้ศาลยุติธรรมมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทั้งปวง เว้นแต่คดีที่ รัฐธรรมนูญนี้หรือกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจของศาลอื่น และมาตรา ๒๓๓ ให้การพิจารณาพิพากษา อรรถคดีเป็นอำนาจของศาล ซึ่งต้องดำเนินการให้เป็นไปโดยยุติธรรม ตามรัฐธรรมนูญ ตามกฎหมาย และในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ การกระทำของ บสท. ตามพระราชกำหนดบรรษัทบริหาร สินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ เป็นการตัดอำนาจศาลยุติธรรมที่ไม่สามารถพิจารณาคดีที่จะเกิดจากการกระทำ อันไม่ถูกต้อง ซึ่งมีผลเท่ากับพระราชกำหนดดังกล่าวตั้งคณะบุคคลที่มีศาลให้มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดี แยกไปจากศาล จึงเป็นการขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และ บสท. อ้างบทบัญญัติมาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๖ แห่งพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ โอนทรัพย์สิน ของลูกหนี้ซึ่งยังมีคดีที่พิพาทในศาลยุติธรรมด้วยจำนวนหนี้ยังไม่ยุติ จึงเห็นว่าพระราชกำหนดดังกล่าว ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนและก้าวล่วงอำนาจแห่งศาลยุติธรรม

ศาลล้มละลายกลางพิเคราะห์แล้วให้ส่งคำโต้แย้งของจำเลยเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยในประเด็นว่า พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๖ และมาตรา ๘๒ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ มาตรา ๔๑ มาตรา ๕๘ มาตรา ๑๙๗ และมาตรา ๒๑๘ หรือไม่

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาวินิจฉัยมีว่า พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ ถึงมาตรา ๘๒ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ มาตรา ๕๘ มาตรา ๗๕ มาตรา ๘๑ มาตรา ๘๔ (๑) (๒) (๕) มาตรา ๑๙๗ มาตรา ๑๙๘ มาตรา ๒๑๑ และมาตรา ๒๑๘ หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒ มาตรา ๓ วรรคหนึ่ง มาตรา ๔ มาตรา ๖ และมาตรา ๗ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๑ ว่าด้วย บททั่วไป โดยมาตรา ๒ เป็นบทบัญญัติกำหนดให้ประเทศไทยมีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมี

พระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มาตรา ๓ วรรคหนึ่ง เป็นบทบัญญัติที่ว่าด้วยอำนาจอธิปไตยเป็นของ
ปวงชนชาวไทย พระมหากษัตริย์ทรงใช้อำนาจนั้นทางรัฐสภา คณะรัฐมนตรี และศาล มาตรา ๔
เป็นบทบัญญัติที่รับรองและให้ความคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาค
ของบุคคล มาตรา ๖ เป็นบทบัญญัติที่ว่าด้วยความเป็นกฎหมายสูงสุดของรัฐธรรมนูญ บทบัญญัติใด
ของกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้บังคับมิได้ มาตรา ๗
เป็นบทบัญญัติที่กำหนดไว้ในกรณีเมื่อไม่มีบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้บังคับแก่กรณีใด ให้วินิจฉัยกรณีนั้น
ไปตามประเพณีการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ทั้งนี้ บทบัญญัติ
มาตรา ๒ มาตรา ๓ วรรคหนึ่ง มาตรา ๔ มาตรา ๖ และมาตรา ๗ มิได้มีข้อความที่รับรองสิทธิ
และเสรีภาพในเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ บทบัญญัติในเรื่องสิทธิเสรีภาพที่เป็นเรื่องเฉพาะมีบัญญัติ
อยู่ในมาตราอื่นของรัฐธรรมนูญนี้แล้ว จึงไม่ใช่กรณีที่พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔
มาตรา ๗๔ ถึงมาตรา ๘๒ จะขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒ มาตรา ๓ วรรคหนึ่ง มาตรา ๔
มาตรา ๖ และมาตรา ๗ ได้

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙
มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ และมาตรา ๕๘ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๑ ว่าด้วย
บททั่วไป และหมวด ๓ ว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย โดยมาตรา ๓ วรรคสอง บัญญัติรับรองว่า
การปฏิบัติหน้าที่ของรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล องค์กรตามรัฐธรรมนูญ และหน่วยงานของรัฐ
ต้องเป็นไปตามหลักนิติธรรม

มาตรา ๒๖ เป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้การใช้อำนาจโดยองค์กรของรัฐทุกระดับต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรี
ความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพ ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๒๗ เป็นบทบัญญัติที่รับรองสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทยที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้
โดยชัดแจ้ง โดยปริยายหรือโดยคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ย่อมได้รับความคุ้มครองและผูกพันรัฐสภา
คณะรัฐมนตรี ศาล รวมทั้งองค์กรตามรัฐธรรมนูญ และหน่วยงานของรัฐโดยตรงในการตรากฎหมาย
การใช้บังคับกฎหมาย และการตีความกฎหมาย

มาตรา ๒๘ เป็นบทบัญญัติที่ให้ความคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ การใช้สิทธิและเสรีภาพ
ของบุคคลได้เท่าที่ไม่ละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น ไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐธรรมนูญ หรือไม่ขัดต่อ
ศีลธรรมอันดีของประชาชน และคุ้มครองบุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้

สามารถยกบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญเพื่อใช้สิทธิทางศาลหรือยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้คดีในศาลได้ และบุคคลสามารถใช้สิทธิทางศาลเพื่อบังคับให้รัฐต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติในหมวดนี้ได้โดยตรง หากการใช้สิทธิและเสรีภาพในเรื่องใดมีกฎหมายบัญญัติรายละเอียดแห่งการใช้สิทธิและเสรีภาพตามที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้แล้ว ให้การใช้สิทธิและเสรีภาพในเรื่องนั้นเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ นอกจากนี้ยังรับรองให้บุคคลมีสิทธิได้รับการส่งเสริม สนับสนุน และช่วยเหลือจากรัฐ ในการใช้สิทธิตามความในหมวดนี้

มาตรา ๒๙ เป็นบทบัญญัติที่คุ้มครองและรับรองว่าการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็น และการจำกัดสิทธิและเสรีภาพจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้ โดยกฎหมายดังกล่าวต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป มิได้มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ทั้งต้องระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายนั้นด้วย

มาตรา ๓๐ เป็นบทบัญญัติรับรองให้บุคคลมีความเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่าง จะกระทำมิได้

มาตรา ๔๐ เป็นบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิในกระบวนการยุติธรรม โดยเป็นบทบัญญัติคุ้มครองสิทธิของบุคคลให้เข้าถึงกระบวนการยุติธรรมได้โดยง่าย สะดวก รวดเร็ว และทั่วถึง ให้มีสิทธิพื้นฐานในกระบวนการพิจารณา และมีสิทธิที่จะให้คดีของตนได้รับการพิจารณาคดีอย่างถูกต้อง รวดเร็ว และเป็นธรรม ให้ผู้เสียหาย ผู้ต้องหา โจทก์ จำเลย คู่กรณี ผู้มีส่วนได้เสีย หรือพยาน มีสิทธิได้รับการปฏิบัติที่เหมาะสมในการดำเนินการตามกระบวนการยุติธรรม รวมทั้งสิทธิในการได้รับการสอบสวนอย่างถูกต้อง รวดเร็ว เป็นธรรม และการไม่ให้ถ้อยคำเป็นปฏิปักษ์ต่อตนเอง และมีสิทธิได้รับความคุ้มครองและช่วยเหลือจากรัฐ รวมทั้งสิทธิพื้นฐานในกระบวนการยุติธรรมอื่น ๆ ตามที่บัญญัติรับรองไว้

มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๒ เป็นบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของบุคคลในทรัพย์สิน โดยมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง เป็นบทบัญญัติให้สิทธิของบุคคลในทรัพย์สินย่อมได้รับความคุ้มครองโดยขอบเขตแห่งสิทธิและการจำกัดสิทธิในทรัพย์สินย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ และวรรคสอง เป็นบทบัญญัติว่าด้วยการสืบทอดของบุคคล และมาตรา ๔๒ เป็นบทบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ โดยบัญญัติว่าการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติ

แห่งกฎหมาย เฉพาะกิจการของรัฐเพื่อการอันเป็นสาธารณูปโภค การอันจำเป็นในการป้องกันประเทศ การได้มาซึ่งทรัพยากรธรรมชาติ การผังเมือง การส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การพัฒนาการเกษตร หรือการอุตสาหกรรม การปฏิรูปที่ดิน การอนุรักษ์โบราณสถาน และแหล่งประวัติศาสตร์ หรือเพื่อประโยชน์สาธารณะอย่างอื่น และต้องชดใช้ค่าทดแทนที่เป็นธรรมภายในเวลาอันควรแก่เจ้าของตลอดจน ผู้ทรงสิทธิที่ได้รับ ความเสียหายจากการเวนคืน โดยคำนึงถึงราคาซื้อขายกันตามปกติในท้องตลาด การได้มา สภาพและที่ตั้งของอสังหาริมทรัพย์ ความเสียหายของผู้ถูกเวนคืน และประโยชน์ที่รัฐและผู้ถูกเวนคืน ได้รับจากการใช้สอยอสังหาริมทรัพย์ที่ถูกเวนคืน ทั้งนี้ กฎหมายเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ต้องระบุวัตถุประสงค์ แห่งการเวนคืนและกำหนดระยะเวลาการเข้าใช้สอยอสังหาริมทรัพย์ไว้ให้ชัดเจน ถ้ามิได้ใช้เพื่อการนั้นภายใน ระยะเวลาที่กำหนดต้องคืนให้แก่เจ้าของเดิมหรือทายาทโดยให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ

มาตรา ๕๘ เป็นบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิในข้อมูลข่าวสารและการร้องเรียน โดยเป็นบทบัญญัติ ให้สิทธิของบุคคลมีส่วนร่วมในกระบวนการพิจารณาของเจ้าหน้าที่ของรัฐในการปฏิบัติราชการทางปกครอง อันมีผลหรืออาจมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของตน

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๗๕ มาตรา ๘๑ และมาตรา ๘๔ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๕ แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ โดยมาตรา ๗๕ เป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้รัฐต้องดำเนินการตรากฎหมาย และกำหนดนโยบายในการบริหารราชการแผ่นดิน ในการแถลงนโยบายต่อรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ต้องชี้แจงต่อรัฐสภาว่าจะดำเนินการเรื่องใด ในระยะเวลาใด เพื่อบริหารราชการแผ่นดินให้เป็นไป ตามแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ และต้องจัดทำรายงานแสดงผลการดำเนินการรวมทั้งปัญหาและอุปสรรค เสนอต่อรัฐสภา

มาตรา ๘๑ เป็นบทบัญญัติว่าด้วยแนวนโยบายด้านกฎหมายและการยุติธรรม โดยกำหนดให้รัฐ ต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านกฎหมายและการยุติธรรม ดูแลให้มีการปฏิบัติและบังคับการให้ เป็นไปตามกฎหมายอย่างถูกต้อง รวดเร็ว เป็นธรรม และทั่วถึง ค้ำครองสิทธิเสรีภาพของบุคคล ให้พ้นจากการล่วงละเมิดทั้งโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐและโดยบุคคลอื่น จัดให้มีกฎหมายเพื่อจัดตั้งองค์กร เพื่อการปฏิรูปกฎหมายและองค์กรเพื่อการปฏิรูปกระบวนการยุติธรรมที่เป็นอิสระ และสนับสนุน การดำเนินการขององค์กรภาคเอกชนที่ให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายแก่ประชาชน

มาตรา ๘๔ เป็นบทบัญญัติว่าด้วยแนวนโยบายด้านเศรษฐกิจ เป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้รัฐ ต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านเศรษฐกิจ โดย (๑) สนับสนุนระบบเศรษฐกิจแบบเสรีและเป็นธรรม

โดยอาศัยกลไกตลาด และสนับสนุนให้มีการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน (๒) สนับสนุนให้มีการใช้หลักคุณธรรม จริยธรรม และหลักธรรมาภิบาล ควบคู่กับการประกอบกิจการ และ (๕) กำกับให้การประกอบกิจการ ที่มีการแข่งขันอย่างเสรีและเป็นธรรม ป้องกันการผูกขาดตัดตอนไม่ว่าโดยทางตรง หรือทางอ้อม และคุ้มครองผู้บริโภค

ส่วนรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๙๗ มาตรา ๑๙๘ มาตรา ๒๑๑ และมาตรา ๒๑๘ เป็นบทบัญญัติ ในหมวด ๑๐ ศาล โดยมาตรา ๑๙๗ และมาตรา ๑๙๘ อยู่ในส่วนที่ ๑ ว่าด้วยบททั่วไป โดยมาตรา ๑๙๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติเกี่ยวกับอำนาจของศาลในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีซึ่งต้องดำเนินการให้เป็นไป โดยยุติธรรม ตามรัฐธรรมนูญ ตามกฎหมาย และในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ วรรคสอง เป็นบทบัญญัติให้ผู้พิพากษาและตุลาการมีอิสระในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีให้เป็นไปโดยถูกต้อง รวดเร็ว และเป็นธรรม ตามรัฐธรรมนูญและกฎหมาย วรรคสาม เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการโยกย้าย ผู้พิพากษาและตุลาการซึ่งไม่เกี่ยวกับประเด็นตามคำร้อง และวรรคสี่ เป็นบทบัญญัติ ห้ามมิให้เป็น ข้าราชการการเมืองหรือผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองของผู้พิพากษาและตุลาการ ส่วนมาตรา ๑๙๘ เป็นบทบัญญัติว่าด้วยการจัดตั้งศาล ซึ่งต้องตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติ และการตั้งศาลขึ้นใหม่เพื่อพิจารณา พิพากษาคดีใดคดีหนึ่ง หรือคดีที่มีข้อหาฐานใดฐานหนึ่งแทนศาลที่มีอยู่ ตามกฎหมายสำหรับพิจารณา พิพากษาคดีนั้น รวมทั้งการบัญญัติกฎหมายให้มีผลเป็นการเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมาย ว่าด้วยธรรมนูญศาลหรือวิธีพิจารณาเพื่อใช้แก่คดีใดคดีหนึ่งโดยเฉพาะ จะกระทำมิได้

มาตรา ๒๑๑ เป็นบทบัญญัติอยู่ในส่วนที่ ๒ ว่าด้วยศาลรัฐธรรมนูญ เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับ อำนาจของศาลรัฐธรรมนูญ โดยให้ศาลที่คดีอยู่ในระหว่างการพิจารณาส่งความเห็นของศาลหรือคำโต้แย้ง ของคู่ความไปยังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดีนั้น ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่

มาตรา ๒๑๘ เป็นบทบัญญัติอยู่ในส่วนที่ ๓ ว่าด้วยศาลยุติธรรม เป็นบทบัญญัติให้ศาลยุติธรรม มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทั้งปวง เว้นแต่คดีที่รัฐธรรมนูญนี้หรือกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจ ของศาลอื่น

สำหรับพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มีเจตนารมณ์เพื่อแก้ไขปัญหา การค้างชำระหนี้ของลูกหนี้ของสถาบันการเงินของรัฐและเอกชนให้เป็นไปอย่างรวดเร็ว ด้วยการรับโอน สินทรัพย์ที่จัดเป็นสินทรัพย์ด้อยคุณภาพมาจากสถาบันการเงินและบริษัทบริหารสินทรัพย์ เพื่อนำมาบริหาร

ตามวิธีการที่กฎหมายกำหนด โดยให้ลูกหนี้ซึ่งรับโอนมาอยู่ในฐานะที่สามารถชำระหนี้ที่ค้างชำระได้ และให้ลูกหนี้สามารถดำเนินกิจการของตนต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ และทำให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้หมดสิ้นลงหรือเหลือน้อยที่สุด โดยไม่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่สถาบันการเงินจนไม่สามารถดำเนินกิจการต่อไปได้ อันจะเป็นการสร้างเสถียรภาพให้แก่เศรษฐกิจและระบบสถาบันการเงินโดยรวม ดังนั้น พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ จึงมีบทบัญญัติกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพ โดยให้บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย “บสท.” ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐมีวัตถุประสงค์ในการบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพของสถาบันการเงินและบริษัทบริหารสินทรัพย์ ปรับโครงสร้างหนี้ โดยการรับโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพของสถาบันการเงินและบริษัทบริหารสินทรัพย์ รวมทั้งสิทธิอื่นใดเหนือทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน การชำระหนี้สำหรับสินทรัพย์ด้วยคุณภาพมาบริหาร ตามวิธีการที่กฎหมายกำหนด

พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ ถึงมาตรา ๘๒ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๔ ว่าด้วยการบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพ ส่วนที่ ๓ การจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน โดยมาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๕ เป็นบทบัญญัติที่กำหนดหลักเกณฑ์การบังคับจำนองหรือบังคับจำนำกับทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันสำหรับสินทรัพย์ด้วยคุณภาพของ บสท. ซึ่งต้องดำเนินการตามขั้นตอน คือ ต้องมีหนังสือบอกกล่าวให้ลูกหนี้และผู้จำนองหรือผู้จำนำทราบ และขอให้ชำระหนี้ภายในเวลาหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ได้รับหนังสือบอกกล่าว หากไม่ชำระหนี้ภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้ บสท. มีอำนาจดำเนินการจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันได้ โดยมาตรา ๗๖ ให้การจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน กระทำได้ ๓ วิธี คือ (๑) โดยวิธีการขายทอดตลาด (๒) โดยวิธีอื่น ถ้าเห็นว่าเป็นประโยชน์กับ บสท. และลูกหนี้มากกว่าการขายทอดตลาด และ (๓) โดยวิธีรับโอนทรัพย์สินนั้นมาเป็นของ บสท. ในราคาไม่น้อยกว่าราคาที่ยังได้รับจากการขายทอดตลาดแทนการจำหน่าย ทั้งนี้ การจำหน่ายทรัพย์สินดังกล่าว มาตรา ๗๗ ให้ประกาศล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสิบห้าวันก่อนวันจำหน่าย โดยลงโฆษณาในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์และในหนังสือพิมพ์รายวันที่แพร่หลายอย่างน้อยหนึ่งฉบับ เป็นเวลาติดต่อกันไม่น้อยกว่าสามวัน และให้ถือว่า การประกาศล่วงหน้าดังกล่าวเป็นการบอกกล่าว การโอนทรัพย์สินแก่ลูกหนี้ผู้จำนอง ผู้จำนำ ผู้ค้ำประกัน และบุคคลซึ่งมีส่วนได้เสียในทรัพย์สินนั้นทราบแล้ว

อย่างไรก็ดี ได้มีบทบัญญัติในการคุ้มครองและเป็นหลักประกันในการจำหน่ายทรัพย์สินไว้ใน มาตรา ๗๘ โดยให้บุคคลซึ่งมีข้อต่อสู้เกี่ยวกับทรัพย์สินที่จะจำหน่ายสามารถยื่นคำคัดค้านและชี้แจงเหตุผล

ในการคัดค้าน พร้อมด้วยหลักฐานที่เกี่ยวข้องต่อ บสท. ก่อนวันจำหน่ายทรัพย์สินไม่น้อยกว่าสามวันทำการ และให้คณะกรรมการบริหารพิจารณาคัดค้านโดยเร็ว ถ้าเห็นว่าคัดค้านมีเหตุผลสมควรก็ให้คณะกรรมการบริหารสั่งยุติการจำหน่ายทรัพย์สินไว้ก่อนจนกว่าจะมีการพิสูจน์สิทธิในทรัพย์สินที่จะจำหน่ายให้เสร็จสิ้น แต่ถ้าเห็นว่าไม่มีเหตุผลสมควรก็ให้สั่งยกคัดค้าน พร้อมทั้งแจ้งให้ผู้คัดค้านทราบและดำเนินการจำหน่ายทรัพย์สินนั้นต่อไป ในกรณีที่ไม่มี การคัดค้านภายในกำหนดเวลาให้ถือว่าลูกหนี้ ผู้จำนอง ผู้จำนำ ผู้ค้ำประกัน และบุคคลซึ่งมีส่วนได้เสียในทรัพย์สินนั้น ได้ให้ความยินยอมการจำหน่ายทรัพย์สินนั้นแล้ว นอกจากนี้มาตรา ๗๙ บัญญัติให้ผู้เสียหายจากการจำหน่ายทรัพย์สินซึ่งคณะกรรมการบริหารได้ยกคัดค้าน ตามมาตรา ๗๘ อาจเรียกร้องให้ บสท. ชดใช้ค่าเสียหายจากเงินที่ได้รับจากการจำหน่ายทรัพย์สิน หากพิสูจน์ได้ว่าตนมีสิทธิเหนือทรัพย์สินนั้นดีกว่าลูกหนี้ ผู้จำนอง หรือผู้จำนำ และไม่มีหน้าที่ต้องรับผิดชอบในหนี้ของลูกหนี้ การเรียกร้องให้ชดใช้ค่าเสียหาย ในกรณีนี้ ผู้เสียหายต้องยื่นคำขอต่อศาลภายใน กำหนดสามเดือนนับแต่วันที่ได้มีการจำหน่ายทรัพย์สินนั้น

สำหรับเงินที่ได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินมาตรา ๘๐ ให้ บสท. หักค่าใช้จ่ายในการจำหน่ายทรัพย์สิน ก่อนที่จะชำระหนี้ที่ลูกหนี้มีอยู่กับ บสท. ถ้ามีเงินคงเหลือให้ส่งคืนให้แก่ลูกหนี้ ผู้จำนอง หรือผู้จำนำ แล้วแต่กรณี และในการจำหน่ายทรัพย์สินหรือ บสท. รับโอนทรัพย์สินตามมาตรา ๗๖ นั้น มาตรา ๘๑ ให้สิทธิของผู้ซื้อทรัพย์สินโดยสุจริตหรือ บสท. ไม่เสียไป แม้ภายหลังจะพิสูจน์ได้ว่าทรัพย์สินนั้นมีไซ้ของลูกหนี้ และห้ามหักกลบลบหนี้ที่มีอยู่กับลูกหนี้จากจำนวนเงินที่ได้จากการจำหน่ายทรัพย์สิน อีกทั้งมาตรา ๘๒ มิให้มีการเพิกถอนการจำหน่ายทรัพย์สินตามวิธีการที่กำหนดไว้ในมาตรา ๗๖

การที่ผู้ร้องอ้างว่า พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ มาตรา ๗๖ มาตรา ๗๗ มาตรา ๗๘ มาตรา ๗๙ มาตรา ๘๐ มาตรา ๘๑ และมาตรา ๘๒ เป็นบทบัญญัติให้สิทธิและอำนาจแก่ บสท. ในการบังคับจำนองหรือบังคับจำนำกับทรัพย์สิน ที่เป็นหลักประกันสำหรับสินทรัพย์ด้วยคุณภาพของลูกหนี้และผู้จำนองหรือผู้จำนำ หรือให้อำนาจ บสท. สามารถรับโอนทรัพย์สินนั้นเป็นของ บสท. ในราคาไม่น้อยกว่าราคาที่จะพึงได้รับการขายทอดตลาด แทนการจำหน่าย หรือบังคับทรัพย์สินจำนองโดยไม่ต้องดำเนินการตามกระบวนการของศาลยุติธรรมในกรณี การบังคับจำนองและขายทอดตลาด ขัดต่อหลักการแบ่งแยกอำนาจอธิปไตย หลักนิติธรรม อันเป็น การเอื้ออำนวยให้ บสท. ในฐานะองค์กรของรัฐใช้อำนาจ โดยไม่คำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้ ขัดต่อหลักความเสมอภาคเป็นการเลือกปฏิบัติ

โดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล อีกทั้งมิได้ให้โอกาสลูกหนี้ได้รับการพิจารณาอย่างเปิดเผยโดยศาล และก้าวล่วงอำนาจตุลาการโดยไม่ดำเนินการตามกระบวนการของศาลยุติธรรมนั้น

พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ ให้ บสท. มีอำนาจบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพ และบังคับจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันของลูกหนี้ที่ บสท. ได้รับโอนสิทธิเรียกร้องจากสถาบันการเงินมาบริหารเพื่อบังคับชำระหนี้ เป็นวิธีการเฉพาะ เพื่อฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศ บทบัญญัติของพระราชกำหนดดังกล่าวมิได้ขัดต่อหลักการแบ่งแยกอำนาจอัยปไตย ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพ ความเป็นกฎหมายสูงสุดของรัฐธรรมนุญ และประเพณีการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒ มาตรา ๓ ววรรคหนึ่ง มาตรา ๔ มาตรา ๖ และมาตรา ๗ ทั้งไม่ทำให้การปฏิบัติหน้าที่ของศาลและหน่วยงานของรัฐไม่เป็นไปตามหลักนิติธรรม และมีได้เป็นเรื่องการใช้อำนาจขององค์กรโดยไม่คำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพ หรือเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้ เกินความจำเป็น หรือเกินขอบเขตที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้ ไม่กระทบต่อสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ ไม่กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือความเสมอภาคในกฎหมาย อีกทั้งไม่เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล ตามมาตรา ๓ ววรรคสอง มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ มิได้เป็นบทบัญญัติที่จำกัดสิทธิในกระบวนการยุติธรรมตามมาตรา ๔๐ แม้ว่าพระราชกำหนดดังกล่าวจะจำกัดสิทธิของบุคคลในทรัพย์สินบางประการ แต่ก็เป็นการจำกัดสิทธิดังกล่าวเพียงเท่าที่จำเป็น เพื่อแก้ไขปัญหาสินทรัพย์ด้วยคุณภาพและการค้างชำระหนี้ของลูกหนี้ของสถาบันการเงินของรัฐและเอกชนที่ส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจและสถาบันการเงินของประเทศ เป็นการดำเนินการเท่าที่จำเป็นเพื่อประโยชน์สาธารณะมิใช่เพื่อประโยชน์ของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือองค์กรใดองค์กรหนึ่งโดยเฉพาะ และมีได้เกี่ยวกับการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๒ อีกทั้งมิได้ตัดสิทธิผู้ที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำของ บสท. ในการที่จะใช้สิทธิทางศาลฟ้องเป็นคดีแพ่งหรือคดีอาญาต่อศาลยุติธรรม อันเป็นการคุ้มครองสิทธิในกระบวนการยุติธรรมจากการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ของรัฐตามที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้แล้ว มิได้เป็นการขัดต่อแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐด้านกฎหมายและการยุติธรรม หรือแนวนโยบายด้านเศรษฐกิจ และมีได้เป็นการก้าวล่วงอำนาจตุลาการ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕๘ มาตรา ๗๕ มาตรา ๘๑ มาตรา ๘๔ (๑) (๒) (๕) มาตรา ๑๙๗ มาตรา ๑๙๘ มาตรา ๒๑๑ และมาตรา ๒๑๘ ตามที่ได้แย้งในคำร้องดังกล่าวแต่อย่างใด

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดบรรษัทบริหาร
สินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๗๔ ถึงมาตรา ๘๒ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗
มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ มาตรา ๕๘ มาตรา ๗๕
มาตรา ๘๑ มาตรา ๘๔ (๑) (๒) (๕) มาตรา ๑๙๗ มาตรา ๑๙๘ มาตรา ๒๑๑ และมาตรา ๒๑๘

นายชัช ชลวร

ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

นายจรัญ ภักดีธนากุล

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายจรรุญ อินทजार

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายเฉลิมพล เอกอรุณ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายณรงค์ มาประณีต

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายบุญส่ง กุลบุปผา

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายวสันต์ สร้อยพิสุทธิ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายสุพจน์ ไข่มุกด์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ